

Federiko Garsija Lorca

IZABRANE PESME

Preveo sa španskog:
Miodrag Gardić

Redigovao prevod i priredio izbor:
Radivoje Konstantinović

KONTRAST
Beograd, 2023.

KNJIGA PESAMA
(*LIBRO DE POEMAS, 1921*)

* prvi put objavljena 1921.

PROLETNJA PESMA
(*Canción primavera*)

I

Izlaze vesela deca
iz škole
i pune mlaki aprilski vazduh
nežnim pesmama.
Kako je vesela
duboka tišina uličice!
Tišina smrvljena
smehom novoga srebra.

II

Koračam putem predvečerja
između cveća u vrtu,
ostavljajući putem
vodu moje tuge.
Na usamljenom bregu
seosko groblje
liči na polje zasejano
zrnevljem lobanja.

I procvetali čempresi
kao ogromne glave
sa praznim dupljama
zelenom kosom,
zamišljeni i bolni
posmatraju horizont.

Božanstveni aprilu,
što dolaziš prepun sunca i mirisa,
ispuni zlatnim gnezdima
lobanje u cvetu!

ZAŠLO JE SUNCE

(Se ha puesto el sol)

Sunce je zašlo. Drveće
razmišlja kao kipovi.
Žito je već požnjeveno.
Oh, tugo nepokretnih
dolapa!

Seljačko pseto htelo bi da pojede
Večernjaču
i laje na nju.
Sija njeno polje
kao velika jabuka.

Komarci, pegazi rose,
lete u mirnom vazduhu.
Ogromna Penelopa svetlosti
tka mirnu noć.

Kćeri moje, spavajte, jer eto vuka,
ovce bleje.
Je li već stigla jesen, drugarice?
Pita jedan uveli cvet.

Doći će pastiri sa svojim gnezdima
u daleku planinu!
Na vratima starog hana
igraće se devojčice.
I biće ljubavnih pesama
koje i kuće
već znaju naizust.

POLJE
(*Campo*)

Nebo je pepeljasto.
Drveće belo.
Ugalj crn.
Strnjike su sagorele.
Na rani sutona
osušena krv.
Bezbrojna hartija brega
izgužvana.
Prašina puta
skrila se u ponore.
Izvori su mutni,
baruštine mirne.
Kroz sivo rumenilo zvoni
medenica stada.
Materinski je dolap
završio svoju molitvu.

Nebo je pepeljasto.
Drveće belo.

VETROKAZ

(*Veleta*)

Crnomanjasti, topli
južni vetre,
dodiruješ me
i donosiš mi klice
sjajnih pogleda
natopljen mirisom
pomorandžinog cveta.

Rumenilom bojiš mesec
i zarobljene jablanove
koji jecaju. Ali dolaziš kasno!
Uvio sam noć svoje priče
i ostavio je na polici.

Bez vetra kruži.
Poslušaj me!
Kruži, srce.
Kruži.

Severni vazduše,
beli medvede vetra,
dodiruješ me
drhtanjem polarnih
svitanja,
u ogrtaču aveti
kapetana
i smejući se glasno
Danteu.
Oh, juvelire zvezda!
Ali dolaziš kasno!

Orman mi je pokrila
mahovina
a ja sam izgubio ključeve.
Bez vetra kruži.
Poslušaj me!
Kruži, srce.
Kruži.
Povetarci,
duhovi zemlje,
insekti otvorenih ruža,
tropski vetrovi
u burnom drveću,
flaute bure,
ostavite me!
Čvrsti su lanci
moga sećanja
a zarobljena je ptica
koja cvrkutanjem
crta suton.

Ono što je prošlo
ne vraća se nikad.
To svi znamo.
A jasnoj rulji vetrova
uzaludno je tužiti se!

Je li tako, jablane,
učitelju povetarca?
Uzaludno je tužiti se!
Bez vetra kruži.
Poslušaj me!
Kruži, srce.
Kruži.

NOKTURNO

(Aire de nocturno)

Bojim se mrtvog lišća.
Bojim se gaja
punog rose.
Oдох da spavam.
Ako me ne probudiš,
ostaviću kraj tebe
svoje hladno srce.

Šta to zvoni
tamo daleko?
Vetar u prozorskim oknima,
moja ljubavi!

Stavio sam ti đerdane
od zorinih dragulja.
Zašto me ostavljaš
na ovom putu?

Ako odeš daleko,
moja će ptica plakati
i zelena loza
neće dati vino.

Šta to zvoni
tamo daleko?
Vetar u prozorskim oknima,
moja ljubavi!

Nikada nećeš znati,
sfingo od snega,

koliko bih te voleo
u svitanjima
kad pljušti kiša
i kad sa suve grane
pada gneздо.